

3 Aaron On kulunut kaksi viikkoa siitä, kun huomasin omaavani kykyjä jotka ovat nyt kehittyneet entistä paremmiksi ja herkemmxiksi. Se mitä tein veljelleni, ei ilmeisesti ole tullut noitaäitini tietoon. Aaron kyllä näyttikin tapahtuneen jälkeen niin pelästyneeltä, että hän on saattanut vain siitä lähtien miettiä miten minä pystyin sellaiseen. Veljeni on katsonutkin minua jotenkin eri tavalla tuon tapahtuneen jälkeen. Olen aika varma, että pienessä päässään hän hautoo kosta minulle, ja odottaa vain oikeaa hetkeä sen toteuttamiselle. Kykyni lukea ajatuksia on välillä jopa niin häiritsevää, että olen toden teolla saanut opetella hillitsemään itseäni. En edelleenkään pysty lukemaan siskoni ajatuksia, enkä edes äitini, vaikka kuinka olen yrittänyt. Olen nyt melko varma, että minun on helpompi siepata ajatukset, jotka ovat jollain tapaa vihamielisiä tai seksuaalisesti tungettelevia minua kohtaan. Tiedän myös, miten tuollaisten ajatusten lukemiselta voi välttyä. Silmiin katsominen taitaa olla varmin tapa, jos haluan tietää mitä joku minusta ajattelee. Olenkin alkanut välttää ihmisten silmiin katsomista, kun olen joutunut käymään asioilla jossakin kodin ulkopuolella. Se on taas toisaalta saattanut aiheuttaa vielä enemmän kummastusta muissa.

Yritän aina kiertää veljeni katseen, kun hän sanoo minulle jotain, mikä meinaa saada minut räjähtämään. Alkuun se oli lähes mahdotonta. Kerran hermostuin niin totaalisesti, että äiti laittoi minut vajaan, lukkojen taakse kahdeksi päiväksi. En saanut ruokaa, enkä edes vettä koko tuona aikana. Onneksi silloin satoi päivän kuin saavista. Tungin janoni sammuttamiseksi suuhuni maata allani, eli märkää mutaa, jonka sadevesi oli tehnyt vieläkin liejuisemmaksi mitä se jo oli. Ei se kivaa ollut, eikä sillä kyllä janokaan loppujen lopuksi lähtenyt.

Illalla kuulin, kuinka Kaelyn istui oven takana nyyhkyttämässä, miten hän olisi halunnut tuoda minulle jotain syötävää. En kuitenkaan enää halua, että siskolleni koituu ongelmia minun takiani. Olen päättänyt selvittää kaikista tekojeni seuraamuksista yksin. Olen varma, että tämä loppuu sitten kun isäni tulee kotiin.

Tiedän kyllä itsekin, että käyttäydyin tuolloin typerästi. Kävin veljeni kimppuun ja yritin kuristaa hänet, tällä kertaa ihan oikeasti, omin käsin. Tiedän, että Anyakin on huomannut minussa heränneen muutoksen. Olen jopa ollut näkevinäni hänen hulluissa, mutta väsyneissä silmissään pelon pienen pilkahduksen. Se on hieman lohduttanut minua tämän hullunmyllyn keskellä. Pari päivää sitten, illalla kun siskoni oli jo nukahtanut omaan sänkyynsä, kuulin kun ulko-ovi kävi, ja äitini meni ulos. Näin huoneemme seinässä olevasta reiästä, jonka Kaelyn teki, kuinka Anya lähti kylää kohti. Päätin seurata häntä ja ottaa selville juoniiko tuo katala noita jotain pääni menoksi. Olin ensin kovin hämmästynyt siitä, miten vaivatonta seuraaminen oli. Mietin jo, oliko Anya sittenkin huomannut minut, vaikka olikin pilkkopimeää jos hän ei vain ollut huomaavinaan. Saisin sitten kuulla vakoiluyrityksestäni seuraavana päivänä. Mutta ei, onnistuin tehtävässäni.

Anya meni jonkun luokse, jonkun, joka puhui haltiaa. He juttelivat sisällä, pienessä kynttilän valossa. En tiennyt äitini osaavan edes haltioiden kieltä. Minä yritin kuunnella ja välillä kurkkia hieman avonaisesta ikkunasta, jos näkisin edes vilauksen tuosta salaperäisestä hahmosta. Lopulta onnistuin näkemään kenen kanssa Anya oli puhunut, kun tuo tumma hahmo tuli ulos äitini perässä. Hänellä oli päällään musta pitkä kaapu ja päässään huppu. En olisi nähnyt hahmon kasvoja, ellei hän olisi kääntynyt minua kohti. Mies oli katsonut minua sysimustilla silmillään. Tuntui kuin hän olisi katsonut suoraan minuun, vaikka tiesin ettei hän voinut nähdä minua piilopaikastani. Miehen kasvot olivat myös mustat kuin yö. Tiesin heti hänen olevan musta haltia, vaikkakaan ollut aikaisemmin sellaista nähnytkään.

□ Joskus parituhatta vuotta sitten haltioiden keskuuteen syntyi kultti, joka ihannoii pelkästään pimeän puolen magiaa. Heitä alettiin pian kutsua mustiksi haltioiksi. Heillä tiedettiin olevan

raakoja, verisiä rituaaleja, joissa he kutsuivat pimeän voimia, kuten demoneja esiin. He uhrasivat noille pahoille hengille jopa lapsia. Heillä on paljon outoja tapoja ja perinteitä, joiden takia lähes kaikki vieroksuivat heitä ja karttavat heidän seuraansa. Yksi näistä perinteistä on se, että haltiat ajavat päänsä kaljuiksi, täytettyään seitsemän vuotta, myös tytöt tekevät niin. Vain osa haltioista on nykyään tummaihoisia, mutta heillä kaikilla on mustat ja hyvin erikoiset silmät. Ne taitavat ollakin heidän paras tuntomerkkinsä.

Tiedetään myös, että nuo haltiat loivat pahoista hengistä pelottavan, aaveiden kaltaisen joukon, jota alettiin kutsua nimellä Varjokansa.

Varjot ovat mustia ja savuisia, aaveiden kaltaisia otuksia, jotka voivat "kiinnittyä" kenen tahansa sieluun ja käyttää sitä kuin omaansa. Henkilö tämän jälkeen on kuin nukke, jota varjo voi ohjaila mielensä mukaan. Varjokansasta ei ole kuitenkaan kuultu mitään tuhansiin vuosiin. Minäkin pitkään luulin, että ne kuuluivat vain satuihin, joita vanhemmat kertoivat lapsilleen. Rainarilta sain kuitenkin myöhemmin kuulla, että niitä on ihan oikeasti joskus ollut.

Haltioden keskinäinen sota parituhatta vuotta sitten oli syy miksi nuo mustat haltiat vetäytyivät asumaan kauas vuorille, pois muiden silmistä. Siellä he vielä nykyäänkin elelevät, Morgos vuorilla, jotka ovat haltioden Lilanthiakos saaren pohjoispuolella. □ Olin nähnyt tuon miehen myös antavan äidilleni jotain, mutta en ole aivan varma mitä se oli. Näin vain Anyan pudottavan jotain kiiltävää taskuunsa. Se saattoi olla pieni tikari, tai sitten jokin koru. Jos se oli ase, niin oliko se minun surmaamistani varten? Tiedän, että sitä on turha murehtia, sillä enhän ollut nähnyt mitä tuo musta haltia äidilleni antoi. Tuon mustan haltian tapaamisen jälkeen, aloin uudestaan miettiä mitä siskoni oli kertonut vajan nurkilla hiippailevasta kummajaisesta. Olisiko se voinut olla tuo sama tummaihoisen mies? Entä jos se olikin varjo, vaikkei niitä pitänyt olla enää olemassa. Mutta olen kyllä saanut huomata, että mahdotonkin voi olla mahdollista, joten en hämmästyisi suuresti jos Varjokansastakin olisi vielä jotain jäljellä. □ Kyhjötän polveni varassa puun takana ja katselen kauemmas alas rinteeseen. Toisen polveni päällä lepää suuri jouseni, jonka olen päästänyt löysäksi. Vain hetki sitten olin nähnyt kauriin juoksevan vasemmalta ja menevän suuren kuusen taakse. Se oli juossut sinne kovin hätäntyneen oloisena, kuin paetakseen jotain. Matkaa on ainakin kolmekymmentä metriä, mutta minulle se ei ole mahdoton etäisyys osua liikkuvaankin kohteeseen. Päätän odottaa vielä hetken jos kauris sattuisi tulemaan näkyviin. Tulen kokonaan pois puun takaa, jotta pääsen paremmin jännittämään jouseni. Samalla hetkellä näen saman kuusen edessä, kuinka sarvipäinen eläin katsoo ylös, kohti piilopaikkaani, aivan kuin se aistisi jonkin vaaran uhkaavan sitä.

Nuori uroskauris haistelee ilmaa ja pälyilee hetken ympärilleen. Juuri sillä hetkellä, kun se on säntäämässä juoksuun, jännitän jouseni, josta sihahtaa ilmaan teräväkärkinen nuoli. En ehdi haukkomaan edes henkeäni kun jo näen miten nuoleni kaatama eläin makaa maassa, verta vuotavana. Juoksen alas, pois mäen harjalta, kauriin luo. Huomaan, että nuoli osui juuri sinne minne pitikin. Kauris kuoli heti, saamatta koskaan selville vaaraa mikä sitä uhkasi ja vei siltä hengen.

Omatekoinen nuoleni töröttää pystyssä kauriin päässä, toisen silmän yläpuolella. Kiskaisen sen irti, jolloin nuolen jättämästä reiästä tihkuu verta kauriin silmille ja turvalle. Metsästämisestä helpoin vaihe on ehdottomasti eläimen jäljitys ja tappaminen. Se miten eläin sitten saadaan ruokapöytään muiden herkuteltavaksi, onkin sitten aivan toinen juttu. Asia, josta en varmasti koskaan opi pitämään, mutta jonkunhan sekin on vain tehtävä, jos mieli syödä jotain. Veljeni Aaron ei ole koskaan tappanut jänistä isompaa eläintä. Toisinaan hän käy metsällä ja ampuu jousellaan huvikseen pikkulintuja tai oravia. Hän on aivan surkea siinäkin. Aaron vain harvoin onnistuu tappamaan saaliinsa yhdellä nuolella, ja joskus hän jättää eläimen kärsimään

tuskissaan. Olen joskus seurannut häntä metsään ja päästänyt hänen saaliinsa kärsimyksistään. En tunne ketään toista, joka olisi yhtä paha sydämeltään kuin veljeni. Ihmettelenkin välillä miten hänestä on tullut sellainen.

Nostan yhä lämpimän ruhon kärryihin, jotka ovat melkein jo aikansa eläneet. Pari vuotta sitten tuollaisen eläimen yksin nostaminen oli minulle mahdoton tehtävä, mutta nyt se ei ole temppu eikä mikään. Tuntuu hölmöltä nähdä niin paljon vaivaa ruuan eteen, koska Anya ehkä vain juuri ja juuri valmistaa siitä syömäkelpoista. Emme tarvitse kuin pienen palan isoa eläintä, siitä riittää meille neljälle moneksi päiväksi. Lopun kauriin aion myydä torilla hyvään hintaan. Enkä todellakaan aio antaa koko vaihtorahaa äidilleni takaisin. Olen saanut säästettyä jo kohtuullisen hyvän summan hopeakolikoita. Ne tulevat varmasti tarpeeseen sitten kun lähden täältä.

Vedän puisia kärryjä perässäni polulla, johon pyörät ovat jo aikaisemmin jättäneet jäljet. Kauris pomppii välillä melkoisesti, sillä toinen pyöristä on hieman isompi kuin toinen. Katson kauemmas polun päähän, mihin metsä loppuu, ja josta alkaa laaja peltoalue, jossa tosin ei vuosikymmeniin ole kasvanut mitään muuta kuin pitkää heinää ja rikkaruohoja.

Vanha, ränsistynyt talomme näyttää olevan kuin kallellaan kun sitä katsoo kauempaa. Näen kuinka joku kävelee minua kohti hitaasti, mutta päättäväisin askelin. Se on Aaron. Alan kävellä hiukan nopeammin, sillä haluan päästä veljeni ohi niin äkkiä kuin mahdollista. En voi pysähtyä ja jäädä tuijottamaan häntä silmiin. Äiti on varmasti käskenyt Aaronin katsomaan perääni.

"No, saitko mitään?" Aaron kysyy, kun olen hänen kohdallaan, ja virnistää paljastaen täydelliset hampaansa. "No, miltäs näyttää?" mutisen katse yhä maassa ja jatkan reipasta kävelyäni. Yhtäkkiä Aaron hyppää tien reunustalta kärryjen eteen, niin etten pääse mitenkään kiertämään hänen ohitse kapealla tiellä. "Väistä", sanon tiukasti ja pidän katseeni edelleenkin alhaalla. Nyt silmäni osuvat Aaronin nahkasaappaisiin, jotka näyttävät olevan juuri kiillotetut. Veljeni ei joudu koskaan raatamaan ulkotöissä, joten hänen kenkänsäkin pysyvät aina puhtaana.

"Aaron, nyt väistä! Heti..tai.."

"Tai muuten...mitä?" Veljeni seisoo jalat harallaan ja kädet lanteillaan, näyttäen niin mahtailvalta ja täynnä itseään olevalta, että tuntuu kuin olisi aivan pakko näyttää hänelle kuka täällä oikein määrää.

"Haluatko tietää mikä sinä oikein olet, sisko?" Aaron kysyy niin omahyväisesti, että meinaan tukehtua kiukkuuni. Miten niin haluanko tietää...eihän Aaron voi sitä tietää!

"Miksi oikein haluat ärsyttää minua? Etkö muka tiedä mitä siitä voi seurata?" Päätän nostaa katseeni veljeni silmiin. Helpotuksekseni huomaan, ettei hänen päässään liiku vihamielisiä ajatuksia, tai sitten olen vain pystynyt ne jotenkin väistämään.

Tiedän, että ajatustenlukukin on taito, siinä missä mikä tahansa, ja että siinäkin voi tulla mestariksi jos vain haluaa. Minulla ei kuitenkaan yksin ole keinoja kehittää tuota kykyä paremmaksi. Olenkin miettinyt, tapaanko koskaan henkilöä, joka voisi kertoa minulle lisää kyvyistäni. Jotakuta samanlaista.

"En minä sinua pelkää" Aaron tuhahtaa.

"Et siis ole oppinut edelliskerrasta mitään?" Hymyilen ovelasti ja mietin, että kohta Aaron saa taas katua sanojaan. "Hah...olet pelkuri Lorei. Se sinä olet. Jos minulla olisi tuollaiset kyvyt, en epäröisi hetkeäkään käyttää niitä."

Katson veljeäni ovela hymy yhä kasvoillani. Kuinka Aaron voi ollakin noin hölmö? "Ajattelitko vielä pitkäänkin seisoa siinä?" kysyn ärtymykseni yhä

kasvaessa.

"Minulla on sinulle

ehdotus. Ehdotus, joka sinun kannattaa kuunnella."

"Ei minulla ole nyt aikaa sinun tempuillesi!" huudan ja otan pari askelta eteenpäin, niin että lähes astun veljeni kiiltäville saappaille. "Sinuun sattuu varmasti, jos et väistä nyt." Olen kohottamaisillani kättäni. Ajattelen miten Aaron saattaisi hetkessä paiskahtaa tien vierellä seisovaa puuta päin.

"Ei, odota!" Aaron nostaa

kätensä pystyyn, kuin estääkseen minua.

"Voin auttaa sinua.." Veljeni katsoo

minuun, eikä hänen kasvoillaan näy nyt pilkahdustakaan omahyväisyydestä. En silti usko sanoihin, joita hän suustaan päästää. "Auttaa? Sinä? Hah, mikä vitsi!" Kiusaus kohottaa käteni iskee uudelleen.

"Ei, älä..." Aaron kumartuu ja ristii kätensä päänsä päälle. Mikä pelkuri! "Kerro vitsisi sitten loppuun, mutta tee se nopeasti, ja jos en pidä lopusta, niin sinä lennät siltä seisomalta tuonne." Osoitan jyrkää mäntyä oikealla, tien reunustalla. Aaron vilkuilee epäuskoisena puuta, jota päin hänet on uhattu heittää. Näen miten hän nielaisee jännityksen tuoman palan kurkustaan ennen kuin aloittaa: "Voin kertoa mitä äiti suunnittelee sinua varten. Erästä pikkujuttua vastaan tietty. Olen aika varma, että haluat tuon tiedon. Henkesi saattaa riippua siitä."

"Minä en kyllä olisi niin varma. Milloin olet muka kertonut minulle jotain muuta kuin valheita?" Virnistän ja olen juuri aikeissa tehdä sen mitä olen jo monesti aikonut, kun Aaron jatkaa: "Äiti aikoo tappaa sinut. Tällä kertaa hän on aivan varma, että myös onnistuu siinä."

"Ja tuon sinä halusit

kertoa minulle, palvelusta vastaan" naurahdan ja taistelen suuttumustani vastaan. "Ei, on jotain muutakin. Tarvitsen ensin jotain. Sinulta", veljeni sanoo melkein hädissään.

"Minulta? Mitähän se voisi olla?"

"Tikarisi."

Mitä? Miten Aaron voi tietää siitä? Näkikö hän sinä yönä minut? Tietääkö hän tikarin piilopaikan?

"Mitä?"

"Niin, minä valvoin koko

yön ja odotin teitä. Olin ulkona talon takana kun tulitte. Näin jo kaukaa, että pitelit käsissäsi jotain kiiltävää." Miksi minun pitikin näyttää tikaria Kaelynille talomme lähellä? Jos olisin pitänyt sen tupessa, niin Aaron ei tietäisi siitä mitään. "Kun olitte lähempänä, näin että se oli todella upea tikari. Rainariltako sen sait?" Aaronilla on taas sama virne naamallaan. Hän sipaisee vaaleat hiussuortuvat korvansa taakse ja toteaa: "Pidät siitä velhosta...vai mitä?" "Hah, hyvä yritys! Mutta metsään meni, ja sinä taidat mennä sinne myös!" Veljeni viimeisin huomautus saa minut raivon valtaan, ja suuntaan käteni häntä kohti, en tällä kertaa vain uhkaillakseni vaan lennättääkseni hänet maagisella kyvylläni päin puuta, joka on noin seitsemän askeleen päässä meistä. Yhtäkkiä Aaron paiskahtaa vauhdilla ja koko painollaan päin suurta mäntyä. "Minähän varoitin sinua!" sylkäisen raivoni saattelemat sanat päin veljeäni. Aaron istuu pää painuksissa männyn edessä, pidellen rintaansa, jossa varmasti äskeinen törmäys eniten tuntui. "Mi..minä..." Veljeni ilme kertoo paljon. Aaron on ilmiselvästi järkyttynyt tapahtuneesta, vaikka osasikin sitä odottaa. Huomaan, että hänellä on vaikeuksia puhua. Hän pitelee kaulaansa. "Kyllä sinä selviät", murahdan.

"Minä.." Aaron rökii kurkkuaan.

"Tiedän miten äiti aikoo tappaa sinut." pitäisi uskoa tuo."

"Sano yksikin hyvä syy, miksi minun

minuun, mutta nyt tämän jälkeen tiedän kyllä olevani pulassa, jos hän saa tietää minun kertoneen sinulle."

"Äiti on kertonut minulle. Hän luottaa
"Olet jo pulassa. Kun yrität tehdä pahojasi minulle,

olet pahemmassa pulassa kuin mihin äiti voisi sinut ikinä pistää. Muista se."

"Niin...no, taidat itsekkin olla hieman hukassa Lorei. Vai, tiedätkö vielä mikä kummajainen sinusta on tulossa?" Miksi ihmeessä hänen täytyy jatkaa tuolla linjalla, vaikka juuri äsken hän joutui pulaan suuren suunsa takia?, ajattelen ja koitan hillitä itseni tällä kertaa paremmin. "En todellakaan ole hukassa. Olen juuri löytämäisilläni itseni, ja olen ylpeä siitä mihin pystyn."

"No, äidin mielestä sinussa virtaa mustan haltian veri." Aaron istuu edelleen sammalten ja ruohon peittämässä maassa, ja hankaa nyt olkapäätään, joka on takuulla hellänä äskeisestä johtuen.

"Mistä hän on sellaista saanut päähänsä?"

kysyn. Samassa muistan muukalaisen, jonka Anya tapasi. Mies on varmasti kertonut hänelle jotain, josta äiti nyt päättelee minun olevan sukua noille pahamaineisille haltioille. Entä mistä tuo mies on sellaista keksinyt?

"Sitä minä en kyllä tiedä, mutta jos haluat tietää vielä lisää, niin sinun on annettava tikarisi minulle." Mitä ihmeen peliä veljeni oikein pelaa?

"Miksi minä antaisin sen sinulle?"

"Tarvitsen sitä...tuota, itsepuolustukseksi."

"Ai ketä vastaan?"

"Äitiämme", Aaron katsoo minua anova ilme kasvoillaan. "Hän ei takuulla riemastu kun saa tietää minun pettäneen hänet."

"Luuletko tosiaan, että äiti kääntää sinulle selkänsä? Miksi edes ajattelit kertoa minulle tämän kaiken?" Ihmettelen suuresti veljeni motiiveja, joita en vieläkaan täysin ymmärrä.

"Kyllä minäkin olen huomannut miten paljon äiti on vuodessa muuttunut. Se alkoi jo ennen kuin isä lähti. Luulit varmaan, että minulla on ollut paljon helpompaa kuin sinulla ja Kaelynilla, mutta ei..." Olen näkevinäni pienen kyöneleen vierahtavan veljeni poskelle. En voi melkein uskoa kuulemaani. En ole nähnyt Aaronia koskaan tuollaisena.

"Olet äidin lellikkilapsi Aaron. Sinulla on ollut helpompaa, älä väitä muuta." "Kuuntele...minä luulin, että pystyisin katsomaan sivusta miten äiti terrorisoi sinua ja Kaelyniakin, mutta en ole niin paha...en vain jaksa katsoa sitä enää." Aaron pyyhkäisee nopeasti poskille valuneet kyyneleet. En edelleenkään ole kovin vakuuttunut veljeni puheista, enkä voi unohtaa sitä tosiasiaa, että Aaron on itsekkin ollut ilkeä pikkusiskolleen, mutta en silti jaksa leikkiä tätä enää.

"No, jos oletan sinun puhuvan edes puoliksi totta, ja jos nuo kyyneleesi ovat vähänkään aitoja, niin saat tikarini, mutta vain lainaksi. Haluan sen takaisin heti kun kaikki tämä...on ohi."

"Olisin ilman muuta antanut sen sinulle takaisin."

Kiitos." Aaron nousee hitaasti ylös pidellen yhä kipeää olkapäätään.

"Jaksatko kävellä?" kysyn, vaikken tiedä miksi. Luulin, etten voisi koskaan tuntea myötätuntoa ilkeää veljeäni kohtaan. Ehkä hän ei sittenkään ole niin paha, mitä olen aina ajatellut. Aaron vain murahtaa vastaukseksi ja sanoo: "Tiedäthän, että mikään välillämme ei voi muuttua. Muuten äiti alkaisi heti epäillä jotain."

"Tottakai", virnistän. "Lupaan, että mikään ei muutu."

En voi

olla miettimättä kuinka tosissaan Aaron on, vai onko tämä vain joku hänen kiero suunnitelmansa kostaa minulle. Nyt minun on pysyttävä kaksin verroin valppaana, äidin ja myös veljeni takia. Olen aika varma, että näkemäni musta haltia antoi Anyalle jonkinlaisen asean, tappamistani varten. Tästä en halua kuitenkaan sanoa veljelleni mitään, koska hän lupasi kyllä kertoa lisää äidin tappoaikeista. "No, kerropa sitten miten äiti on ajatellut päästä minusta eroon, lopullisesti", tuhahtan kuin hieman ohimennen, kävellessämme nyt vierekkäin kohti peltoa ja

kotiamme. "Hän tuntee erään mustan haltian, joka antoi hänelle jotain, mikä tulee paljastamaan..." Aaron rökii kurkkuaan ja kopauttaa nyrkillä kerran rintaansa. Isku päin puuta taisi olla hänelle kovempi tälli kuin luulinkaan. "...tulee paljastamaan sen, mikä sinä todella olet."

"Mikä tulee paljastamaan?" Ja mitä?

"En minä tiedä mitä äiti siltä haltialta sai, mutta hän ei taatusti odota enää pitkään, että saa kokeilla sitä sinuun." Aaron vilkaisee nopeasti minuun ja hipaisee kättäni, kavahdan veljeni kosketusta ja vedän käteni kauemmas. "Äiti sanoi, ettet tule näkemään seitsemäntoistavuotis syntymäpäivääsi." Näen veljeni kalpeilla kasvoilla ilmeen, joka näyttää säälivän minua. Minä en kuitenkaan hänen sääliänsä kaipaa.

"No, sehän nähdään", tuhahdan turhan kovaäänisesti ja jatkan kulkuani peltotiellä vetäen perässäni kärryjä, joiden ympärillä kärpäset ovat alkaneet surrata.